

Nov redilni prašek za prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Mošna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 15 din.

JABLIN

za izdelovanje domače pijače brez dodatka pravega sadjevca. Zavitek za 50 litrov 20 din, s poštnino 26 din.

Prašek za pitanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebelenje govodi in telet. Veliki zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdrži sveže in blistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Pravi Redin, Govedin, Mlekin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavitkih z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANC,

Maribor,

Slovenska ulica

Zaloga v Celju:

Trg. Loblner,

Kralja Petra cesta 17

Zaloga v Ptuj:

Drog. Skočir,

Slovenski trg 11

Avgust Senoa:

Berač Luka

Povest iz vaškega življenja

»Ugarkovič!« pošepne nekdo iz vrbovja.
 »Lahko prideš!« odgovori tiho cigan, »kdo si?«
 »Mikica. Pojdi sem!«
 Cigan skoči v grm.
 »Daj osem forintov,« mu ponudi Ugarkovič dlan.
 »Dam. Počasi. Živina je poginila.«
 »Vem. Gospoda je bila v vasi.«
 »Da.«
 »Modra gospoda. Kuga je bila v hlevu.«
 »Ni in vedo, da ni.«
 »Kaj? Bog ali vrag? Daj osem forintov.«
 »Dam, ali počakaj. Ti si zabodel živino z zastrupljenim šilom.«
 »S šilom!« osupne Ugarkovič in seže hitro v žep.
 »Vraga!« nadaljuje ves besen, »padlo mi je iz žepa.«
 »Gospoda ga je našla v hlevu.«
 »V hlevu? K vragu?« škrtne Ugarkovič.
 »Ti si bil v hlevu?«
 »Bil sem, kum!« šepne cigan.
 »Kako? Bil je zaklenjen.«
 »Briga se cigan za ključ in ključavnico.«
 »Povej, kako?«
 »Kaj je treba tebi vedeti, kako? To ni najina pogodba. Živina je poginila. Cigan je izpolnil kumovo željo. Daj osem forintov.«
 »Ne dam,« reče pisar.
 Cigan zadrhti od jeze.
 »Toži me!« se zasmeji pisar.
 Ciganu se je zapletel jezik. Čez nekaj časa izpeha nekaj ciganskega skozi zobe in reče potihom:
 »Vaš duhovnik pravi, da je prišel Sin božji skozi zaprta vrata. Kar zmore Sin božji, zmore tudi cigan. Baba mi pove, za kaj gre. Ne da se pokrižaš, znal je cigan, kako je treba, kum! Ponoči se je priplazil do hleva. Do močnega, bogme močnega. Skozi vrata ne moreš, tam je žabica, tu pes. Skozi senik ne moreš, strop je močno zbit. Treba zadaj skozi steno. Prišel sem prvo noč, izvlekel sem en klin, prišel drugo noč, izmaknil sem drugi in tretji klin, a četrtič sem iztrgal ključavnico. Sreča moja! Široka pot. Priplazil se je cigan skozi vrata in sunil z zastrupljenim šilom eno živinčce za drugim. Izginiti mora. Katra je skuhalo strup. Nato se povleče iz hleva in porine nazaj ključavnico, in jo pritrži s klini, hlev je bil cel. Ej, kaj žabica in ključavnica! Ej, kaj psi in ljudje! Ej, kaj modra gospoda! Modrejši je cigan. Tako je bilo, kum! Daj osem forintov.«
 »Čuj, kum, ti si pravi obešenec.«
 »Naj bom obešenec, samo da ne visim. Daj!«
 »Na!« reče pisar in mu da novce. Ugarkovič jih prešteje in reče:
 »Dobro je! Pošteno si plačal. Če rabi kum še kaj, on ve, kje je moja koča.«
 »Varuj se, Ugarkovič, sodišče bo iskalo krivca. Sodnija ima dober nos. Boljše je, ako te nekaj časa ne vidijo v tem kraju.«
 »Eh, nagnal bom zajca na desno, a zajec bo tekel na levo.«
 »Kam hočeš?«
 »Nekam za Vrapče, kum, v goro. Lahko noč!«
 »Lahko noč!«
 Cigan je izginil iz grma, a pisar je krenil nazaj proti vasi. Hodil je naglo, kakor bi ga kdo podil. Gledal na desno, gledal na levo. Nikjer žive duše. Samo je bilo treba še prehoditi poljsko pot do vasi. Pisar skoči preko jame na cesto, a v tem trenutku se prikaže izza vrbe senca človeka in vikne:
 »Stoj!«
 Pisar se trese in izjeclja:
 »Ti Luka? Odkod?«
 »Odkod ti?«
 »S posla. Plačal sem dolg. Ej, saj veš!«
 »Žnam, radi Martina, jeli?«
 »Kdo ti to pravi? Nisem te videl podnevi v vasi.«

20

»V mestu sem slišal, da je podavila Martinu kuga vso živino, a v vasi sem zvedel, da ni bila kuga, pa sem se takoj spomnil, biti če nekdo kakor kuga — biti če Mikica.«
 »Pogodil si, da, Mikica. Kaj ne, dobro?«
 Berač je molčal nekaj časa, nato odgovori:
 »Dobro.«
 »Sedaj bo Martin bolj mehek.«
 »Morda.«
 »O, ni še to vse, samo čakaj!«
 »Kaj je?«
 »Ne povprašuj po tem, to je moj posel.«
 »Varuj se, da ne bo prehudo. Moglo bi te veljati glavo.«
 »Ne brigaj se zame, ampak samo za Maro.«
 »Za Maro! Za Maro!« ponavlja berač in po glasu se je zdelo, da se trese. »Da, da! Delaj, kar znaš. Dobro je bilo, dobro.«
 »A kaj te je zaneslo sem?«
 »Tebe sem čakal.«
 »V temni noči?«
 »Da.«
 »Zakaj?«
 »Ali si tožil kmete?«
 »Nisem vseh.«
 »Vse toži! Si li čul? Takoj! Jutri zjutraj pojdi v mesto. Evo ti novce za strošek.«
 »Dobro je,« reče Mikica, »pospravi denar v žep, hočem. Koliko časa jih nameravaš čakati?«
 »Niti trenutka. Naj se sodi, kakor je v zakonu.«
 »Kaka je to stiskalnica?«
 »Blizu je čas. Volili bomo. Rekli so mi v mestu, bo denarja kakor blata.«
 »A da? Kdaj?«
 »Skoraj. Kaj pravi Janko o kmetih?«
 »Eh, veš, kakšni so, vsakemu pravijo da, od vsakega pijejo in sprejemajo denar, a kljub temu ne veš, ali so z dušo tvoji. Mnogi grejo za Martinom. Treba bi bilo njega pregovoriti. Mateja Pavlekoviča že imam v torbi.«
 »Bi li mogel ti pridobiti Martina?«
 »Ne. Trda glava je. Tega ne boš pridobil ne ti, ne jaz, nad njega bi moral priti nekdo višji.«
 »Čakaj! Čakaj! Grem jutri s teboj v mesto. Poslal mu bom na vrat gospoda, ki nekaj več pomeni nego ti in jaz.«
 »Hočeš li ves denar vzeti od kmetov?«
 »Ko izvolimo bedake, da!«
 »Ali je taka sila?«
 »Je. Hočem postati pošten kmet. To sem ti že povedal.«
 »Dobro! Pojdiva v vas. Pozno je,« reče Mikica, »a v duši ga je nekaj kuhalo radi Luke, kar ni bilo dobro.«
 Ko je ležal v svoji kamri, se mu je vrtelo marsikaj po glavi. Napol bedec, napol dremajoč, je videl marsikatero čudne slike. Videl je Luka kot poštenega kmeta. Berač je sedel pred svojo hišo mirno pušec. Lepo oblečen, počesan, obrit in umit. Obraz mu je poln, zadovoljen. Lukova hiša je lepa, bela, dvorišče polno perutnine, koruznik poln rumenega klasja, sena preveč za senik, v kleti vina za sto pijanih grl, a iz hleva se oglašajo krave. Sedaj gre iz Lukove hiše žena — Mara, a Luka jo objame. Luka je brihten in zvit kmet. Mikico grize kača za srce. Vidiš, vidiš. Ta zadnja duša na svetu bo dobro jedla in pila, sladko spala, po svoji volji ljubila, on bo pošten in čist. Ne bo se on brigal za jutrišnje delo, da mu ne bo treba mučiti pameti, da izcigani iz tujega žepa novce, ne bo gladoval in ne bo ga zeblo. A jaz? Jaz bom ostal kar sam. Kaplja na listu, katero lahko odpihne vsak veter, berač, kateri se potika po vseh kotih, ki je in ni. Da, da, oni berač me bo še gledal preko rame, mene, ki sem pismen človek, kateri zna, kako je v svetu. Zakaj se zamore izkopati berač, zakaj se ne morem jaz? Ker ima denar, a jaz ga nimam. On, da se mi še posmehuje! Ne, ne in sokrat ne, to se ne bo zgodilo. Da vidimo, zakaj imam pamet!

(Daj se sledi)